

og paa den anden Side de halve Fæstningsmænd. Forsvarsministeren er Ordfører og Leder for de hele Fæstningsmænd. I det hele taget synes det, som om den højtærede Minister nu vender tilbage til sit gamle Standpunkt i 1894, den Gang han stod som Ordfører for Højre og de Moderate. Det var jo ogsaa mærkeligt at høre den Venlighed og Velvillighed, hvormed den højtærede Minister henvendte sig til det ærede Medlem fra Frederiksværk (Parkov). Han bad ham i al Venskabelighed at tage sine mange Forslag tilbage. Den højtærede Minister kunde ikke nænne, at disse Forslag maatte stemmes ned eller slaas ihjel. Nej, de skulle naturligvis gemmes ned, skulle sættes i Pleje og lægges hen til bedre Tider. Kunde man nu blot slippe lykkelig og vel over Valgene, saa kommer Tiden, hvor den ærede Forsvarsminister og det ærede Medlem fra Frederiksværk kunne tage disse hengemte Forslag frem, saa komme de til Ære og Værdighed. Men Spørgsmaalet bliver naturligvis, om det ikke gaar ligesom i 1894, da den højtærede Forsvarsminister jo var naaet op til at indtage en mægtig Stilling, en Førsterangs-Førerstilling i den danske Politik. Men der kom efter 1894 et Valg i 1895, der bragte den nuværende højtærede Forsvarsminister et Nederlag, og det er mit Haab, at det samme maa ske ved det Valg, som vi nu snart gaa i Møde.

Nielsen-Grøn: Naar jeg rimeligvis for sidste Gang tager Ordet her i Folketinget, saa er det en Enkeltmands Røst, der kommer til at lyde. Jeg taler ikke paa noget Partis Vegne; jeg taler kun paa mine egne Vegne. Jeg har aabent og loyalt sagt til det Parti, jeg tilhører, at jeg ikke kunde følge det, og maa derfor have Lov til overfor de Vælgere, som jeg endnu har den Ære at repræsentere, at klare min Stilling saavel som overfor de høje Herrer. Jeg har jo i mange Aar deltaget i Arbejdet her i Rigsdagen, og jeg har været med dertil i de drøje Tider, som man siger, den Gang Fæstningsvæsenet stod paa Dagsordenen og gennemførtes desværre provisorisk. Jeg er ikke antimilitaristisk, men jeg er meget forsigtig med Hensyn til, hvad vi kunne byde vort Land og vort Folk. Det kan ikke hjælpe, vi sige, at vi, da vi nedsatte Forsvarskommissionen, var saa enige alle sammen. Vi havde nogen Frygt for, at Københavns Landbefæstning muligvis vilde blive godkendt, og jeg skal ikke stikke

under Stolen, hvor jeg hørte hjemme. Jeg var med til at sætte 3 Mænd ind i Kommissionen, 3 udmærkede Mænd, som nu ligge i deres Grave, Fogtmann, P. Andersen og Kristiansen-Beder (Afbyrdelse). Ja, det var min Stilling, og jeg har for Resten ikke endnu i dette Øjeblik fortrudt, hvad jeg var med til at gøre den Gang.

Jeg udtalte i Fjor ved en Lejlighed, hvor vi var færdige med et Kommissionsarbejde — det var Ædruelighedskommissionen —, at jeg vilde ønske, at Forsvarskommissionen, naar den kom med sit Forslag, kunde gøre det ligesaa enig, og det var min alvorlige Mening. Det er min Mening, at hvis det skal lykkes for det danske Folk at faa klaret sin Stilling til Forsvarssagen, gælder det om, at det — jeg havde nær sagt helt ud staar enig. Det var det, jeg vilde ønske, at Kommissionen, naar den blev færdig, havde staaet enig. Det lyder maaske letsindigt, men det er min dybeste Alvor; naar jeg siger, at saa var det egentlig mig ligegyldigt, hvad den var enig om, saa var det i alle Tilfælde det danske Folks Ænske, den kom til at udtrykke. Var den enig om, at vi ikke skulde ofre noget af Betydning for vor Neutralitet, maatte vi som Folk tage, hvad der fulgte efter, og var den enig om, at vi skulde ofre betydeligt, maatte vi finde os i de Byrder, som mulig vilde følge med. Den blev imidlertid ikke enig, og det Parti, jeg havde den Ære at tilhøre og tilhører endnu, kom ikke enig — ja, det kom enig paa en Maade.

Vel er det sandt, at vi ikke have troet meget paa Sagkyndigheden, den Gang der befæstedes provisorisk, men sikkert er det — jeg kan ikke se andet —, at vel skulle vi, Rigsdagen, have Lov til at bestemme, hvor mange Penge man vil bruge, men det maa i Virkeligheden blive de sagkyndige, som komme til at bestemme, hvordan de rigtigst skulle anvendes. Saaledes ser jeg derpaa, og jeg kan ikke fragaa, at det gør mig ondt, at de ikke have faaet den Støtte, de burde have. Thi hvem er det, som skulle føre vore Sønner, naar Kampen en Dag kommer? Det er dem, man kalder de sagkyndige, og som i Virkeligheden ogsaa ere det.

Da den højtærede Forsvarsminister kom med sit Forslag, studsede jeg og studsede paa den Maade, som alle alvorlige Mænd studsede. Man følte, at her var Alvor. Den højtærede Minister stod ikke paa samme Standpunkt, som han altid havde staaet; jeg, som kender den højtærede Forsvarsminister og Konseilspræsi-